

Xalet de Llorenç Miquel (Casa Xocolata)

Sant Cugat del Vallès

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Avinguda Joan Borràs, número 26
Emplaçament EMD Valldoreix

Coordenades:

Latitud: 41.46177230345
Longitud: 2.0509558474451
UTM Est (X): 420743
UTM Nord (Y): 4590455

Classificació

Número de fitxa 08205 - 409
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Contemporani Eclecticisme
Segle XX
Any 1928
Autoria de l'element: Domènec Sugrañes Gras
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Tipus de protecció: BCIL
Observacions protecció: BCIL 13555-I (Aprovació definitiva comissió urbanisme: 30/04/2008 i publicació al DOGC: 10/12/2008).
Revisió del Pla Especial de Protecció de Patrimoni Arquitectònic 2008. Fitxa B-169.
Data aprovació: dc., 30/04/2008 - 12:00
Número inventari IPA-49272
Generalitat i altres inventaris
Accés Fàcil

Ús actual:	Residencial
Titularitat	Privada
Titular:	1006301DF2910E0001LI
Autoria de la fitxa	Daniel Sancho París (Stoa, propostes culturals i turístiques SL)
Data de registre de la fitxa:	dl., 27/11/2023 - 14:46
Autoria de la darrera revisió:	Oficina de Patrimoni Cultural
Data de la darrera revisió:	dv., 31/01/2025 - 09:47

Descripció

Xalet d'estil eclèctic projectat l'any 1928 per l'arquitecte Domènec Sugrañes Gras, col·laborador d'Antoni Gaudí. El seu estil una mica fantasiós i el color grana fosc de la pedra li han valgut el qualificatiu de Casa Xocolata. És de planta rectangular, amb diversos volums sobresortints. Consta de semisoterrani, planta baixa i pis, amb teulada a diversos vessants, de teula àrab.

A la façana principal en destaca un porxo a la planta baixa i l'obertura molt elaborada del primer pis. El porxo, que aixopluga l'entrada, és de planta rectangular, amb arc de punt rodó i cobert amb teula àrab. Sobre el porxo hi ha un balcó amb una barana de pedra que té unes obertures inferiors ideades per col·locar-hi jardineres. La gran obertura que hi dona accés és rematada amb un arc en forma de frontó. A l'interior les llindes i els brancals de les diverses obertures són de pedra blanca. Els paraments són arrebossats i pintats de color blanc, sobre els quals destaquen els elements decoratius fets amb pedra de color grana. En trobem als sòcols, als angles, emmarcant les obertures i als ampits.

A la façana esquerra, a la part posterior hi ha un volum de planta trapezoidal, de planta baixa i amb teulada a tres vessants. El coronament de l'edifici es resol mitjançant un ràfec fet amb mènsules que subjecten la teulada a diversos vessants i que, a la façana principal, es desdobla a la part inferior, tot insinuant un frontó partit.

La tanca és la característica de la urbanització promoguda per Joan Borràs, feta amb una base de pedra de Sant Llorenç, procedent de la mina Berta.

Història

El municipi de Sant Cugat del Vallès ha estat des del darrer quart del segle XIX una ciutat d'estiueig per a ciutadans procedents de Barcelona i dels seus pobles del voltant, que posteriorment van ser agregats a la ciutat comtal. Les primeres construccions per a estiuejants es van fer a redós de la carretera de Gràcia, a tocar del nucli històric de Sant Cugat, passada la riera de Can Mora. Posteriorment, es va urbanitzar Valldoreix, on existien des d'època medieval algunes edificacions històriques. A la dècada de 1910 en els antics camps va començar a construir-s'hi una ciutat jardí formada per xalets que anaven destinats tant a estiuejants com a residents. L'existència d'una estació de tren dels Ferrocarrils de la Generalitat va facilitar l'arribada dels estiuejants.

Pel que fa a aquest xalet en particular, el dia de febrer de 1928 Llorenç Miquel va demanar llicència d'obres per construir-lo, segons projecte de l'arquitecte Domènec Sugrañes. El permís va ser concedit el 9 de maig del mateix any per la comissió municipal permanent.

L'arquitecte Sugrañes va ser auxiliar d'Antoni Gaudí en els edificis de la Pedrera, Bellesguard i la Sagrada Família. Va projectar l'edifici del carrer Tuset amb l'avinguda Diagonal, de Barcelona, el xalet Bonet, de Salou, i amb l'arquitecte Ignasi Mas Morell fou autor de la plaça de toros Monumental de Barcelona.

Referent a aquest xalet, s'ha dit que el color dels detalls arquitectònics, la composició i el volum evoquen una casa encantada, per la barreja i la sobreposició d'elements, idees i ordres. La pedra de color grana que es va utilitzar com a ornamentació és procedent de les pedreres prop de Can Jardí, entre Valldoreix i Castellbisbal; concretament, es tracta de gres del període del Triàsic Superior (Buntanstein). D'aquest emplaçament se n'extreia pedra amb funció ornamental que feia la competència a les pedreres del Figaró. No era fàcil de treballar, ja que és un tipus de pedra molt fràgil. Només permet un tall llis segons les betes de sedimentació i un devastat en els plans perpendiculars. Així mateix, d'aquesta pedra, un cop triturada, també se'n feia terra batuda per a les pistes de tennis.

Bibliografia

Ajuntament de Sant Cugat del Vallès. Catàleg de Sant Cugat. Revisió del Pla Especial de Protecció del Patrimoni Arquitectònic. 2008.

Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya.

